

[Busch-Jensen.]

staaelser gældende, som jeg ogsaa tror den højtærede Justitsminister er hildet i. Det er nemlig ikke saadan, at det betragtes som en Ulykke at sidde flere, f. Eks. 4, i en Enkelmandscelle, tværtimod. Det er min Erfaring, at de, der sidder, foretrækker at være flere, de foretrækker endda at være 4 fremfor at være 3. Naar de er 3, bliver der Mulighed for at danne Parti af 2 mod 1, og det er ikke saa heldigt. Naar der sidder 4, gaar det egentlig ganske storartet. Naar man nu hører, at Sundholm er saa forfærdelig stærkt belagt, og der dog ikke er Dobbeltbelægning eller mere, vil jeg ogsaa tro, man kunde vinde frem ved at prøve en mere hensigtsmæssig Fordeling. Man kunde maaske fordele dem, der sidder paa Sundholm, i et vist Omfang til Anstalter andre Steder. Hvordan det i Enkeltheder skal gøres, ved jeg ikke, men jeg vil blot paapege dette, at man ikke skal tage det som en daarlig Ting, at der sidder flere i Cellerne, for det holder de mere af, og det er ogsaa sundere. Ogsaa her er der altsaa et Punkt, som jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg kan kun sige ganske kort til det ærede Medlem, at det er ikke helt afgørende alene, hvad Varetægtsfangerne sætter Pris paa. Om de synes, det kan være hyggeligt og fornøjeligt at sidde 4 sammen i Stedet for at sidde alene, er ikke afgørende. Det afgørende er, hvad der fængselsmæssigt er det rigtige, og dér har jeg Fængselsautoriteternes Udtalelse om, at det er meget uheldigt, at der sidder saa mange sammen, ogsaa fordi man tit bliver nødt til at sætte Individier sammen, som slet ikke burde sidde sammen, og hvor de daarlige paavirker de mindre daarlige. Jeg tror derfor ikke, at dette Argument fra det ærede Medlems Side har saa stor Betydning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Busch-Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Jeg udbeder mig Tingets Samtykke til, at det nu besluttede Udvalg vælges i indeværende Møde, og hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket til dette Valg som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik altsaa til:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 260 af 1. Juni 1945 om Tillæg til Lov om Rettens Pleje vedrørende Behandling af Sager angaaende Forræderi og anden landskadelig Virksomhed m. v.

Valgt blev: Lorentzen, Jørgen Gram, Thisted Knudsen, Harald Nielsen, Bertel Dahlgaard, Busch-Jensen, Fr. Dalgaard, Hækkerup, Frode Jakobsen, Frede Nielsen, Hjermand, Kristen Amby, Erna Sørensen, Robert Mikkelsen og Mogens Fog.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Undervisning af Børn, der hidtil har været undervist i de tysksprogede Skoler i de sønderjyske Landsdele.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2673, Fremsættelsen i Tidenden Sp. 427).

Sagen sattes til Forhandling.

Frede Nielsen: Det Forslag, der her er forelagt, kan paa en Maade ses som første Del af den lovgivningsmæssige Revision, som er blevet nødvendig efter alt det forudgaaende i Sønderjylland. Det er blevet sagt tidligere fra denne Talerstol og med fuld Ret, at Mindretallet har ført en Politik og indtaget en Holdning, som var drivende illoyal over for Herbergsstaten. Den Holdning, de indtog, viste, at de totalt svigtede den Tillid, som vi fra dansk Side havde vist dem. Det gælder navnlig de sidste 12 Aar efter 1933. Vi er ganske klar over, at en Revision paa visse Omraader er nødvendig, og saadanne Revisioner kan foretages, uden at vi derfor krænker de grundlæggende Principper i vor Mindretalslovgivning. Princippet var Lighed for Loven, samme Frihed som for andre danske Statsborgere. Vi har ønsket at bygge Sønderjylland stadig fastere sammen med det øvrige Land. Vi er ganske klar over, at visse Særordninger vel ikke er